

dringsforslag, som dog antages kun at faa formel Betydning.

Hvad nu de Ændringsforslag angaar, som foreligger, skal jeg først sige et Par Ord om Ændringsforslag Nr. 10. Det lyder i al sin Korthed saaledes: „Laan imod Selvskyldnerkaution maa i Sparekasser, hvis Indskudskapital er 100,000 Kr. eller derover, ikke overstige Halvdelen og i andre Sparekasser ikke de to Trediedele af Sparerne Tilgodehavende“. For dette Ændringsforslag ligger en Tanke til Grund, hvorom der er Enighed indenfor Udvalget og med den højtærede Minister, nemlig den, at det ikke vil være heldigt, om en Sparekasse anbringer alle sine Midler i eller ganske overvejende i saadanne Kautionslaan, der altsaa er utilgængelige, om jeg saa maa sige, i det Øjeblik, Sparekassen skal skaffe sig Penge for at udbetale til Sparerne. Der har været nogen Meningsforskel om, hvorvidt den Form, vi her har fundet, nemlig at man for de smaa Kassers Vedkommende tillader, at $\frac{2}{3}$ af deres indlaante Kapital anbringes paa den nævnte Maade, medens for de store Kassers Vedkommende, hvor Spørgsmaalet naturligvis har en væsentlig større Betydning, kun Halvdelen skulde kunne anbringes paa den Maade, netop er det, der maa siges at være det rette. Jeg har ment, ogsaa paa den højtærede Ministers Vegne, at maatte tage Forbehold i den Henseende, og jeg gør det ogsaa paa forskellige Udvalgsmedlemmers Vegne, som er enige i Tanken, men ikke er sikre paa, at man paa dette Punkt har truffet det, som til syvende og sidst maatte vise sig at være den ønskeligste Regel. Der vil imidlertid paa Lovforslagets videre Vej være god Lejlighed til, hvis det skulde være nødvendigt eller ønskeligt, at foretage en Ændring i dette under Fastholdelse af Grundprincippet, som er udtrykt i dette Ændringsforslag.

Naar jeg dernæst gaar over til de to Ændringsforslag, om hvilke der ikke har været Enstemmighed i Udvalget, er der først Spørgsmaalet om, hvorvidt Indenrigsministeriet, saaledes som foreslaaet i Loven, skulde udnævne et Medlem til Bestyrelsen i saadanne Sparekasser, som ikke har Aktiekapital eller Garantikapital, men hvis Bestyrelser supplerer sig selv. Vi kalder dem de gamle Sparekasser i Modsætning til de nye og særlig i Modsætning til dem, der fremtidig kan blive oprettede, idet der ikke fremtidig efter Lovforslaget skal kunne oprettes saadanne Sparekasser. Hvor der altsaa ikke er noget Organ, der kan vælge Bestyrelsen, men

denne i Tilfælde af Afgang supplerer sig selv, skulde ifølge Lovforslaget Bestyrelsen bestaa af mindst 7 Medlemmer, af hvilke Regeringen eller rettere Indenrigsministeren skulde udnævne det ene Medlem, altsaa som en Slags Kontrol, et Slags Op-synsmedlem, for at der ikke ved denne Selvsuppleringen skulde foregaa Ting, som ikke var ønskelige. Dette har ikke fundet Bifald i Udvalget, og den højtærede Minister har heller ikke holdt meget paa denne Adgang til at udnævne det syvende Medlem. Vi har da foreslaaet, at denne Bestemmelse skulde forandres til, at en saadan Kasses Bestyrelse skal bestaa af mindst 6 Medlemmer, og i Tilfælde af Supplering ved et af Medlemmernes Afgang skal det nye af de øvrige valgte Medlem ikke være gyldigt, lovligt valgt, medmindre Indenrigsministeren giver sin Sanktion, hvorhos der foreslaas, at Ministeren i Tilfælde af, at man undlader uopholdeligt at vælge et saadant Medlem, er berettiget til at udnævne et Medlem af Bestyrelsen. Alle Udvalgets Medlemmer paa et enkelt nær har ment, at vi hellere vilde gaa den Vej i Stedet for at give Indenrigsministeren denne Adgang, — som vist ogsaa kan være ret ubehagelig for ham — og denne Pligt til at udnævne et Medlem af disse Kassers Bestyrelse. Det er det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky), som har ment ikke at kunne følge os andre, og jeg skal ikke komme videre ind derpaa, idet jeg vil overlade til det ærede Medlem eventuelt selv at motivere sin Stilling. Det drejer sig i det hele taget her ikke om noget meget væsentligt Spørgsmaal.

Det andet Ændringsforslag, om hvilket der er Meningsforskel, er Nr. 39, hvor et Flertal foreslaar, at Lovforslagets § 20 skal udgaa, i Modsætning til et Mindretal, der ønsker § 20 opretholdt. Paragraffen angaar jo Oprettelsen af et Bank- og Sparekasseraad, som har været Genstand for udførlig Omtale, da vi havde Loven om Bankerne til Behandling. Paragraffen gaar ud paa, at hvis der vedtages en Lov om Bankselskaber, hvorved dette Raad, som skal fikseres Maksimumsrenten af Indlaan for Banker og Sparekasser, indføres for Bankselskaberne, skal disse Bestemmelser ogsaa gælde her. Nu har Udvalgets Flertal ment, at naar Bankloven har forladt dette Ting uden at indeholde noget som helst om et saadant Raad til Fastsættelse af Maksimalrenten, vilde det være ganske mærkeligt, om det høje Landsting eller et Flertal af det nu vilde vedtage en Lov, som gaar ud paa, at hvis denne Be-